

LÓSKA LAJOS

Városképek, portrék

Bács Emese és Holló István tárlata

Egy művészpár, Bács Emese és Holló István kiállítását tekinthettük meg a koraószai verőfényben a Hatvani Galériában. A képekkel való részletesebb ismerkedés előtt célszerű néhány mondatban bemutatni az alkotókat, még akkor is, ha csoportos tárlatokon már találkozhatott vásznaikkal a helyi művészetkedvelő közönség.

A brassói születésű Bács Emese 2004-ben végzett a Magyar Képzőművészeti Egyetemen Gaál József és Maurer Dóra tanítványaként. Indulása idején nyomataira figyelt fel a kritika, de a sikeres antré ellenére sem lett grafikus, rövidesen műfajt váltott, figurális festményekkel jelentkezett, néhány éve pedig az orosz konstruktivizmust – Tatlint, Rodcsenkót – megidéző, barkácsolt, hangsúlyosan antiesztétikus festett fa kispasztikákat is készíti.

Első egyéni tárlatát 2000-ben rendezte. Azóta szinte évente szerepel valahol: kiállított a Godot Galériában, a Fészek Művészklubban, a debreceni Halköz Galériában, legutóbb pedig idén januárban a Kogart Galériában. A hatvani kiállításon közel félszáz művet – festményeket, főleg városképeket, doboz és henger

Bács Emese, *Ablakból*, 78×176 cm, olaj, kollázs, vászon, 2012

Holló István, *Alvók*, 74×100 cm, akril, farost, 2012

formájú textilkollázsokat, illetve geometrikus elemekből összeállított szobrokat – láthattunk. Bács Emese figurális művész, de kompozícióit mindig kiegészíti különböző kollázselemekkel, talált tárgyakkal, textíliákkal, vakolatot megtartó műanyaghállóval, ami olyan hatást kelt, mintha raszteres és domború lenne a kép felülete. Az ezredfordulón az új figurális stílus megjelenésével ismét polgárjogot nyertek a neo-avantgárd idején háttérbe szorult kifejezőmódok, mint például a tájfestészet (Kovács Lehel), valamint a városképek (Szabó Ábel). De míg Szabó a hiperrealizmus direkt fotólátását teszi objektívvé és érzékletessé vásznain, Bács a pop art kollázsszemléletét vegyíti a figuralitással, ezáltal szinte új műfajt teremt, a kollázs-festményekét. A városképek a 19. század végén és a 20. század első felében voltak igazán népszerűek, gondoljunk Maurice Utrillo vagy – magyar példát hozva – Czóbel Béla ilyen tematikájú munkáira. Tovább lépve az időben megemlíthetjük a külön úton járó művészt a hatvanas évekből, Czimra Gyulát, aki célzatosan naiv, szinte elbeszélő jellegű városképeket festett Budapest külső kerületeiről, Rákosligetről, Rákoskeresztúrról.

Bács város- és életképei azonban korántsem idillikusak vagy naivok, inkább leíró jellegűek, tragikusak. Érzékletes tudósítások napjaink Budapestjének hétköznapijairól: modern korunk magukba zárkózó, meg-

fáradt figurái araszolnak a sivár új épületek, az óriásplakátok, a kirakatok, a parkoló autók, a közlekedési lámpák és az útjelző táblák között.

A másik kiállító, Holló István a bölcsészkaron végzett kulturális antropológia szakon. Autodidakta művész, mondhatjuk róla, a tollat cserélte ecsetre. Művei néhány éve szerepelnek országos kiállításokon, a vásárhelyi őszi és a salgótarjáni tavaszi tárlaton, a hatvani Országos Portré Biennálén. Első egyéni kiállítását 2011-ben az Újlipótvárosi Klub Galériában rendezte.

Expresszív táj- és életképeket, portrékat fest. Tájképei zaklatottak, színei már-már nyersek, élénkek, akár a posztimpresszionistákéi. Meggyőzőbbek, intimebbek a családtagokról, rokonokról, ismerősökről, gyerekeiről készült portréi, melyek szinte mini jellemrajzok.

A két kollekció jól kiegészíti egymást. A megszokott sémáktól eltérő viszont az, hogy a művészházaspár férfi tagjának alkotásai a közvetlenebbek, bensőségesebbek, a festőnő művei pedig a keményebbek, tragikusabb szemléletűek.

(Hatvani Galéria, szeptember 8-27.)